

BURMESE
CLASSIC
.COM

၁၅။ ဦးထင်ကျော်အား သေကြောင်းကြံပုံ

ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်နှင့် မသိကျွမ်းမီအချိန်အတော်ကြာမှ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်နှင့်တကွ ဆင်ခြေပုံးတဝိုက်ရှိလူသီး၊ သူခိုးခံားပြုများကို၎င်း၊ လူဆိုးပင်မဟုတ်စေကာမူ ကြီးစွာသောဒုစရိုက်မှုများ ကို ကျူးလွန်ပြီးနောက် ဝက်ကွယ်သိုသိပ်ထားသောသူများကို၎င်း၊ ဥာဏ်နဲ့ဥာဏ်နက် အမျိုးမျိုး ဆင်ကာ သူတပါးပစ္စည်းကို မရအရ လူယူတိုက်ခိုက်သည့် လူကြီးလူကောင်းဟန်ဆောင်နေသူများကို ၎င်း၊ မိမိ၏ထက်မြက်စူးရှသော ဥာဏ်အမြော်အမြင်၊ ဆင်ခြင်တုံတရားတို့ဖြင့် လမ်းမှန်တရားမှန်သို့ ရောက်အောင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ကို စာဖတ်ပရိသတ်များ သိရှိကြပြီးဖြစ်သည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရာ၌ ဦးထင်ကျော်သည် ငွေကြေးလာဘ်လာဘကို၎င်း၊ ရာထူး ဌာနန္တရကို၎င်း၊ မိမိ၏အသက်နှင့်စည်းစိမ်ကို၎င်း ပမာနမထား၊ မြော်လင့်ချက်ဟူ၍လည်း တစုံတရာ မရှိဘဲ အပျော်ထမ်းသဘောကဲ့သို့လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ ယင်းကဲ့သို့လုပ်ကိုင်ဆဲဖြင့်လည်း အစိုးရ၏ ဥပဒေ တည်းဟူသော “ရှည်လျားသည့် လက်ချောင်းကြီးများ” အောက်မှ လွတ်ထွက်နေသည့် လူဆိုးအချို့ မှာ ဦးထင်ကျော်၏လက်ချက်ဖြင့် ထောင်နန်းစံခဲ့ရပေါင်းများလှလေပြီ။

ဦးထင်ကျော်မှာ မိမိကိုယ်တိုင်သော်၎င်း၊ တခါတရံလည်း ပုလိပ်အရာရှိများနှင့် ပူးပေါင်း၍ သော်၎င်း၊ လူဆိုးများကိုနှိမ်နင်းတတ်လေရာ အများအားဖြင့် အောင်မြင်သည်က များခဲ့၏။ အစိုးရပုလိပ်အရာရှိများ လက်လေ့ရာရသောအမှုများ၌ပင် ဦးထင်ကျော်သည် ကြည်လင်သန့်ရှင်း သော ဦးစွာကိုအသုံးပြုလျက် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်စုံစမ်းရှာဖွေတတ်ကြောင်းများကို လူဆိုးများ တစတစသိရှိလာကြ၏။ သို့ဖြစ်ရကား အစိုးရလခကိုယူ၍ ဝတ္တရားအတိုင်း အမှုထမ်းသော ပုလိပ် အရာရှိများထက် ဦးထင်ကျော်ကို ပို၍ လူဆိုးများသည် ရွံရှာမုန်းတီးလာကြလေသည်။

တန်ဆောင်မုန်းလ၏ တနေ့သော သာယာသည့်ညနေစောင်းနေဝင်ဝိုက်ရာ အချိန်လောက်တွင် ဦးထင်ကျော်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် အပျိုငါးဖော်တယ်တွင် ညနေစာစားပြီးနောက် ဆူးလေဘုရားလမ်းအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ မြို့တော်ခန်းမကြီးသို့ရောက်၍ ဆူးလေဘုရားဘက်သို့ လမ်းကို ပြတ်၍ ကူးခဲ့ရာ သမံတလင်းပေါ်သို့ မရောက်မီ ၃-၄ လမ်းမျှ အလို၌ ဒါလဟိုဠီလမ်းဘက်မှကျေ၍လာသော ကားနက်ကလေးတစ်စီးသည် အမှိုက်ခပ်လျော့လျော့မောင်းနှင့်လာရာမှ ကျွန်တော်တို့နှင့် ၁၀ ဂိုက်ခန့်အကွာတွင် အမှိုက်ပုံ၍ပြင်းလာရုံမက ဘုရားဘက်သို့တိုးလာကာ သမံတလင်းနှင့် လက်လေးသစ်သာသာမျှကပ်၍ အမှိုက်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းနှင်သွားလေ၏။

ဦးထင်ကျော်မှာ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ခြေ ၃ လှမ်းခန့် နောက်ကျနေခဲ့သဖြင့် အကယ်၍သာ ခြေ ၃ လှမ်းစာမျှခန့်၍ သမံတလင်းပေါ်သို့မတက်လိုက်ပါက နေရာ၌ပင် ပဲ့ချင်းပြီးသေရန် အကြောင်းရှိလေသည်။

ကားထဲမှ မျက်မှန်အနက်တပ်ထားသော လူတယောက်သည် သွားများကိုမြီးခါ ကျွန်တော်တို့ကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်သွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်သည် ကားနံပါတ်ကိုနှုတ်မှရှေ့တံမှတ်ပြီးနောက် အင်္ကျီအိတ်သံမှစကျွဲကလေးတစ်ကောင်ကိုယူပြီးလျှင်၊ ဖောင်တိန်ကို အပေါ်အင်္ကျီအိတ်မှ မြှုတ်လေ၏။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ကိုတင်မောင်”
“ကားနံပါတ် နုတ်မလို့ပါ”
“မှတ်မနေပါနဲ့ဗျ၊ အပိုပါ၊ ကျုပ်သိပါတယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် နောက်ထပ် တစုံတရာမပြောဘဲ ရှေ့သို့ ဆက်လက်၍ထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း စကားမဆက်ဝံ့တော့ဘဲ သူ့နောက်မှလိုက်ပါသွားလေ၏။ ဘားလမ်းသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့လည်း မြင်းရထားတစ်စီးငှား၍ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

“ဒီအကောင်တွေဟာ ကျုပ်အသက်ကို ကြံရည်နေတယ် ကိုတင်မောင်၊ ခင်ဗျား စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ ကျုပ်ပြောတာနဲ့နော်”

“ဘယ်အကောင်တွေလဲဗျ”
“ဆူးလေဘုရားနားမှာ ကျုပ်ကို ကားနဲ့ဝင်ပြီး တိုက်ဘို့ကြံတဲ့လူလေ”
“ဘယ်သူလဲဗျ”
“ခင်ဗျားမမြင်လိုက်ဘူးလား”
“ရိပ်ခနဲတော့ မြင်လိုက်တယ်၊ လူ ခပ်ပိန်ပိန်ဘဲ၊ မျက်မှန်အမဲကြီးတပ်လို့”
“ခင်ဗျား ပမှတ်မိဘူးလား”
“မမှတ်မိပါဘူးဗျာ”

“ဒေါက်တာ ဦးသောင်းတင်ဆိုတဲ့လူပေါ့ ကိုတင်မောင်၊ မြေပိုင်ရှင် ဦးညိုအမှုကို ကျုပ်တို့ ဇနီးတို့နားက ကျုပ်ကိုသေနတ်နဲ့ပစ်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားမှတ်မိအံ့မှာပေါ့”

“ဪ...အမှတ်ရပြီဗျ၊ ဟုတ်တယ် နေ ပါ အုံး၊ ဦးသောင်းတင်ဟာ ကြိုးကျသွားတယ် မဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

“ဒို့ပေမဲ့ အသနားခံမှာ တသက်တကျွန်း ပြောင်းပေးလိုက်ရတယ်ဗျ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်းကို
ရောက်ပြီး ငှန့်လောက်အကြာမှာ မဲနဲ့ လွှတ်လာတယ်”

“ဒီဟာတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး”

“ကျုပ်လဲ မပြောမိဘဲကိုးဗျ၊ အဲဒီလို လွှတ်လာပြီးတဲ့နောက် နှစ်လသုံးလဘဲကောင်းကောင်း
နေလိုက်တယ်၊ အယင်က အပေါင်းအသင်းတွေ၊ တပည့်တပန်းတွေရှာပြီး တစင်ထောင် ပြန် တာ
ပေါ့ဗျာ”

“ဒီလူဟာ နောင်တ မရဘူးနော်”

“ဪ...ကိုတင်မောင်ကလဲ လူမိုက်ဆိုတာ ဘယ်တော့ နောင်တရမှာလဲဗျာ၊ အဲဒီလူက
သူ့အမှုကို ကျုပ်ထောက်လှမ်းတဲ့အတွက် ဒီလိုဖြစ်ရတယ်၊ သူ့အနစ်နာခံတာ ကျုပ်အတွက်ကြောင့်
ဆိုပြီး ကျုပ်အပေါ် အခဲမကြေနိုင်ဖြစ်နေတယ်ဗျ”

“ဟုတ်လား”

“အဲဒီမကြေဖြစ်ပြီး တိုတိုပြောရယ် ကျုပ်ကို သေ ကြောင်း ကြံနေတယ် ကိုဟင်မောင်၊
ဒီအကြောင်းတွေ အခု ၃-၄ရက် အတွင်း ကျုပ်ခင်ဗျာကို ဖွင့်ပြောမလို့ကြံနေတုန်း ဒီကနေ့ညနေ
ခင်ဗျာမျက်စိအောက်မှာ လုပ်လိုက်တော့ ခင်ဗျာကို ဖွင့်မပြောဘဲတော့နေနိုင်တော့ဘူး၊ ဒါထက်
ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့ နေရတာ ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်ပါသော်ကောဗျာ...ပျော်လို့နေတာပေါ့”

“ဘယ်လို အချက်တွေကြောင့် ပျော်တာလဲဗျာ”

“နှစ်ယောက်စလုံးလူပျိုချည်ဗျာ၊ ဘာမှ နောက်ကြောင်း ပူစရာပင်စရာမရှိဘူး၊ သွားချင်တဲ့
နေရာသွားကြ၊ စားချင်တာစားကြ၊ နေချင်သလိုနေ”

“ဒီ့ပြင်ကော...”

“နှစ်ယောက်စလုံး ဦးနှောက်နဲ့ အလုပ်လုပ်စားတဲ့လူတွေဗျာ၊ ကိုယ်ရော စိတ်ရော လွတ်လွတ်
လပ်လပ်ရှိတယ်၊ ပြီးတော့...”

“အဲဒါ အချက်ဘဲ ကိုတင်မောင်၊ လောကမှာ ကိုယ်ရော စိတ်ရော လွတ်လွတ် လပ်လပ်
နေထိုင်ရတာ အရသာအရှိဆုံးဘဲ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို တခုမေးမယ်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့ နေရတာ
တနည်းအားဖြင့် စိတ်မညစ်ဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့ညစ်ရမှာလဲဗျ”

“ကျုပ်က အချိန်မတော်၊ အချိန်တော် ပြန်တယ်ဗျာ၊ တခါတလေ ဘိမ်ကို ၂ ရက် ၃ ရက်
မကပ်ချင် မကပ်ဘူး၊ ညှော်သည်ဆိုတာကလဲ လူအမျိုးမျိုးဘဲ၊ အို...ကျုပ် သည်းညည်းကို ခင်ဗျား
တယောက်ဘဲခံနိုင်တယ်”

“ဒို့ပေမဲ့ ဒီဟာတွေဘဲ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတယ်ဗျ”

“ပြီးတော့ ကျုပ်နောက်ကိုလိုက်ရတာလဲ အများအားဖြင့် ဘေးရန်မကင်းဘူးဆိုတာကော
ခင်ဗျာစဉ်းစားမိရဲ့လားကိုတင်မောင်”

“စဉ်းစားမိပါ တယ်ဗျာ၊ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားနဲ့လိုက်ရယ် ကျွန်တော်တော့ ပျော်တာဘဲ”

“ဒါနဲ့ အခုတင်က အကြောင်း ဆက်ပြီး ပြောရ အုံးမယ်၊ တနေ့က ကျုပ်တယောက်ထဲ ပန်းဆိုးတန်းကဖြတ်ပြီးအလာမှာ ဝပ်ဆင်တိုက်နဲ့အေးက သုံးထပ်ထိုက်ပေါ်က ခွက်တဆယ်လောက် လေးတဲ့ အင်္ဂတေခဲကြီး ကျုပ်အနားကပ်ပြီး ကျလာတယ် ကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်နဲ့ တထွာလောက်ဘဲ လိုတယ်၊ ကျုပ်လဲ ပုလိပ်တယောက် ချက်ချင်းခေါ်ပြီး ငြမ်းဆင်ထားတဲ့ လှေကားပေါ်တက်လိုက် သွားတော့ အပေါ်မှာ လူတယောက်မှမတွေ့ဘူးဗျ”

“ထူးဆန်းတာဘဲဗျာ”

“မထူးဆန်းနဲ့လေ၊ သူတို့က ဘယ်နေရာ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကြည့်နေတာဘဲ၊ ပြီးတော့ မနေ့ညကလဲ ဟောဟိုသင်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ကျုပ်အပြန်လူတယောက် မယောင်မလယ်လုပ်နေတာ တွေ့ရတယ်၊ ကျုပ်ကသူ့ အနားတိုးသွားပြီး ခါးထဲက ဒန်ရောင်ခြောက်လုံးပြူးကလေးကိုထုတ်ပြပြီး လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့ သုတ် ချင် ဟန်ဆောင် လိုက် မှ ကျုပ်ရိပ် မိတာ သိပြီး ကျုပ်တို့တိုက်နဲ့ မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ကိုစိုးမောင်တိုက်ကြားထဲကနေပြီး ၄၀ လမ်းဘက် ကူးသွားတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့မပြောသလဲ”

“ပြောသလဲ ခင်ဗျားစိတ်မော့ရုံမျှပေါ့ ကိုတင်မောင်၊ ခင်ဗျားလဲ ဘာမှ မတတ်နိုင် ပါဘူး၊ ဒီဟာတွေဟာ ဒီလူကြီးရဲ့ ဉာဏ်ချည်းဘဲဗျာ”

“တယ်ယုတ်မာတဲ့လူကြီးဘဲ”

“ကျုပ် လူချင်းယှဉ်ရယင် မကြောက်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုက လာတော့ပလိုလို့၊ ဒီက လာတော့မလိုလို့ ဆိုတဲ့ ဘေးအန္တရာယ်မျိုးတော့ အင်မတန် အသိထားတယ်”

“ဟုတ်ဘာပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားလဲ ကျုပ်နဲ့ အတူတူနေပြီး နေရာ တကွ လိုလို့ မှာ ဘဲ ကျုပ်ကိုကူညီနေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားလဲ ဘေးမကင်းလှဘူး ကိုတင်မောင်”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်ဗျာ”

“ဪ...ဒါထက် ကျုပ် ဒီကနေ့ည ခရီးထွက်စရာရှိတယ်ဗျာ၊ ဘယ် ကိုလဲ ဆိုတာ တော့ ခင်ဗျားမမေးနဲ့ အုံး၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ခရီးသွားနေတုန်း ခင်ဗျားကိုလဲ အိမ်မှာ မအိပ်စေချင်ဘူး၊ တာမော့ဘက်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ နဲ့နဲ့ချောင်ကျတဲ့ နေရာမှာ အသိအကျွမ်း မရှိဘူးလား ကိုတင်မောင်”

(ကျွန်တော်လည်း တဝကမျှ စဉ်းစားပြီးနောက်...)

“ပုဇွန်ဘောင်ဘက်မှာတော့ရှိတယ်၊ ကိုးဘိုလဲမှာ ထိုပါတော့ဗျာ၊ ပေတောကုန်းလမ်းမှာ အိမ်အိမ်တော့ရှိတယ်”

“နေရာကျတယ်ဗျာ၊ အဲဒီအိမ်မှာ ခင်ဗျား ၃-၄ရက်လောက်တော့ ဒုက္ခခံပြီး သွားနေရ လိမ့်မယ်၊ နို့ပေမဲ့ တခုမှတာဘာ အဲဟိုမှာ ခင်ဗျားသွားနေတဲ့အကြောင်း အရပ်ထဲက မသိစေ ချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားကမနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်တတ်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဟိုအိမ်ကမနက်အစောကြီး လမ်းလျှောက်သေး၊ ကျုပ်တို့အိမ်ကို ခဏာဖြုတ်ဝင်၊ ရေမိုးချိုး အလုပ်ဆင်းပေါ့ဗျာ၊ အလုပ်က

ပြန်လာတော့လဲ အိမ်ခဏဝင် အပြင်ခဏထွက်သလိုနဲ့ အဲဒီ ပေတောကုန်းလမ်းကအိမ် သွားအိပ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ ကျုပ်ပြောတာ အဆင်ပြေရဲ့လား ကိုတင်မောင်”

“ပြေပါတယ်ဗျာ ကျွန်တော်လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ဘာမလုပ်နိုင်စရာရှိလဲ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားနဲ့ အတူ ကျွန်တော်လိုက်ယင်ကော”

“မဖြစ်ပါဘူး ကိုတင်မောင်၊ ခင်ဗျားက လူနုဗျ၊ ကျုပ်သိတယ်၊ ကျုပ်လို ဆင်းဆင်းရဲရဲ ခင်ဗျား မနေနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့လဲ ကျုပ်တာဝန်ကို ဘာဖြစ်လို့ သက်သက်မဲ့ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ချရမှာလဲ ကိုတင်မောင်၊ ခံစရာရှိယင် ကျုပ်တယောက်ထဲခံမယ်”

“ဖိုးလူကိုတော့ အိမ်မှာဘဲ ထားခဲ့မယ်ဟုတ်စ”

“ထားခဲ့မှာပေါ့ ကိုတင်မောင်၊ လုပ်နေကျအိမ်မှုကိစ္စကို ခါတိုင်းလို ဆောင်ရွက်မြဲဆောင်ရွက် နေရုံပေါ့၊ ကျုပ်အားလုံး စိစဉ်ပြီးပြီ”

ဖိုးလူဆိုသူမှာ ကျွန်တော်တို့၏ ထမင်းချက်သမား၊ တောက်တိုမယ်ချ ခိုင်းသူ အိမ်ထောင်ထိန်း ဖြစ်သဖြင့် အလွန်သွက်လက်ချက်ချာပြီးလျှင် အလွန်အဖော်ရသော သူငယ်တယောက်ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော်က ဘယ်တော့ သွားရမှာလဲ”

“နက်ဖြန်ညနေ ခင်ဗျားအလုပ်ဆင်းတဲ့အခါ တခါယဲစိစဉ်ပြီး သွားပေတော့”

“ခင်ဗျားက၊ ဘယ်နှစ်ရက်ခရီးထွက်နေပြီး ကျွန်တော်ကဟိုမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေရမှာလဲ၊ အသေအချာ ပြောပါအုံး ဆရာကြီးရဲ့”

“သိပ်မကြာလှပါဘူး ကိုတင်မောင်၊ ဒါကတော့ ကျုပ်ကြည့်ပြီး စိမ့်ပါ့မယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဆီကို စာနဲ့ဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူလွတ်လို့ဘဲဖြစ်ဖြစ် အသိပေးမှာပေါ့၊ ကိုင်း...ကျုပ်နဲ့နိပါးပါး ပြင်စရာရှိတာကလေးတွေ ပြင်လိုက်အုံးမယ်”

ထို့နောက်...ဦးထင်ကျော်လည်း သူ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားရာ တနင်္သာရီခန့်မျှ ကြာသော အခါ ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်လျက် ရှမ်းလွယ်အိတ်ကြီးတလုံးကို ပုခုံးတွင် လွယ်ကာ အပြင်ခန်းသို့ ထွက်လာလေ၏။

ထင်။ ။ “ကိုတင်မောင် ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းရဲ့နော်”

ကျွန်တော်။ ။ “ရှင်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီအိမ်မှာဘဲ ခါတိုင်းလို မူမပျက်နေပြီး အိပ်တော့ တခြားအိမ်သွားအိပ်ရမယ်၊ ဒီအကြောင်း ဘယ်သူမှ မသိစေရဘူး၊ နောက် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားက ကျုပ်ဆီ အကြောင်းကြားမယ်၊ ဒါဘဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါထက် ကျုပ်အခန်းထဲမှာ ခင်ဗျား ဘာများယူစရာရှိသေးလဲ၊ အခန်းတံခါး သော့ခတ်ခဲ့မလို့”

“ယူစရာမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ သော့ခတ်ခဲ့ပါ”

“ခင်ဗျားနေမဲ့ အိမ်လိပ်စာ ပေးခဲ့ပါအုံး”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က အသိအိမ်လိပ်စာကို ပြောပြရာ ဦးထင်ကျော်လည်း သူ၏အိပ်ခန်းဆောင် ခြံယာရိကလေးထဲတွင် ရေးမှတ်လေ၏။

ထို့နောက် ပြီးရှင်သော မျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော့အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။

ထိုည၌ ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက်အိပ်၍ မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။ ဆယ်နှစ်နီးပါးမျှ အတု နေခဲ့ရသည့်ပြင် အတုသွား၊ အတုလာ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဦးထင်ကျော် အပေါ်တွင် အကိုအရင်းတမျှ ချစ်ခင်လျက်ရှိ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် မှာ မိတ်ဆွေကဲ့သို့၎င်း၊ အကိုတယောက်ကဲ့သို့၎င်း ချစ်ခင်နေသူအား ရက်ပိုင်းမျှပင် ဖြစ်သော်လည်း အသက်အန္တရာယ် အတွက် ယခုကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ထွက်ခွာ သွားရ သည်ကို ဝမ်းနည်းမိ၏။

“ငါနဲ့ အတူ လိုက်သွားပြီး သူ့ကို တတ်နိုင်သမျှ စောင့်ရှောက်သည့် ကောင်းတယ်၊ မတော် တဆများ၊ အေးလေ... ဒီလိုလဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဘယ်နေရာမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူက ငါ့ထက် တော်တဲ့ လူတယောက်ဘဲ”

ဟု ထောက်တတ်ရာရာ စိတ်ကူးမိသဖြင့် စိတ်ကို ဖြေရတော့၏။

နောက်တနေ့၌ ကျွန်တော်သည် ယခင်ကအတိုင်း နံနက် ကိုးနာရီတွင် အလုပ်ဆင်းခဲ့ရာ အသုံး လိုသည့် ပစ္စည်းအနည်းငယ်ကို တခါတည်းယူဆောင်ခဲ့၍ ညနေ အလုပ်ဆင်းသောအခါ ပေဟောကုန်း လမ်းရှိ အသိအိမ်သို့ တိုက်ရိုက်သွားရောက်လေ၏။

ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် နားဆူလှသဖြင့် ၇-၈ ရက်ခန့် ၎င်းတို့ အိမ်၌နေပြီးလျှင် စာအုပ်ကိုစ၍ ခေးမည် ကြံစည်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုရာ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးနှင့် အမယ်ကြီးမှာ ကျွန်တော်အား သားရင်းတမျှချစ်ခင်ကြသူများဖြစ်သည့်အတိုင်းဝမ်းမြောက်စွာလက်ခံကြလေသည်။

ကျွန်တော်၏ နံနက်စာနှင့်ညနေစာအတွက် အဘိုးကြီး၊အမယ်ကြီးအား ထိုက်သင့်သလောက် ပေးကမ်းရာ အိမ်ရှင်များမှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများပင် ဖြစ်သော်လည်း လူ့လောကဝတ်ကို သိကြ သူများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း အတန်တန် ငြင်းဆန်နေသဖြင့် ကျွန်တော်က ငွေတံအတင်း အိတ်ထဲသို့ ထည့်ရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် နံနက်စောစောလမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့၍ ကုရိလမ်းရှိ နေအိမ်သို့ ခေတ္တဝင်ပြီးလျှင် မောင်မိုးလူ ဖျော်ငေးသော လဘက်ရည်တခွက်ကို သောက်၏။ ထို့နောက် သတင်းစာများကို စုဆောင်းယူခဲ့ပြီးလျှင် ဘမ္မာတကမဲ့အိမ်က ဆင်းခဲ့၍ တည်းခိုအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့၏။ တခါတရံလည်း တည်းခိုအိမ်မှ ၈ နာရီခန့် ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ကုရိလမ်းသို့ဝင်၍ ၉ နာရီခန့်တွင် အလုပ် တိုက်သို့လာခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် ၄ ရက်ခန့် ကြာသွား၏။ ဦးထင်ကျော်ထံမှ တစုံတရာ ကြားသိရခြင်း မရှိပေ။ သတင်းစာတွင် ပါသမျှ ရာဇဝတ်မှုခင်းများကို လိုက်လံ ကြည့်ရှုသော်လည်း တစုံတရာ ကျွမ်းကျင်ခြား မရှိသဖြင့် စိတ်အေးမိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေကြီး ဦးထင်ကျော်မှာ လူဆိုးများ ဘေးရန်မှ ရှောင်ရှားခါ တမြို့တရွာသို့ပင် သွား၍ နေသလော မသိရချေ။

ကျွန်တော်အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သောနေ့မှာ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၇-ရက်နေ့ ဖြစ်သဖြင့် လဆန်း ၁၁ ရက်နေ့ ညနေထိ ဦးထင်ကျော်သတင်းကို မကြားရသေးချေ။ လဆန်း ၁၂ ရက်နေ့ နံနက်၌

ကျွန်တော်သည် ဂနာရီ ၁၅ မိနစ်အချိန်တွင် ကရိလမ်း တိုက်သို့ ဝင်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့ အခန်းမှ ရုပ်လက္ခဏာ အတော်ရည်မှန်သန်ပြန့်၍ ခန့်ညားသိုက်မြိုက်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပန်ချာပီ လူမျိုး ၂ ယောက်သည် လေကားမှ ဆင်းလာပြီးနောက် တိုက်ရေ တွင် ရပ်၍ ထားသော ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ နှင်ယောက်စလုံးပင် ကျွန်တော် အား လှည့်၍မျှမကြည့်ဘဲ စကားတပြောပြောနှင့် ဆင်းသွားရာ လေကားသို့ အတက်တွင် ကျွန်တော်က လမ်းဖယ်လိုက်ရ၏။

မောင်ဖိုးလူအား မေးမြန်းကြည့်သောအခါ အရပ်မြင့်သော ကုလားက ဦးထင်ကျော်အား အမှုတခုနှင့်ပတ်သက်၍ ငှားရမ်းလိုသောကြောင့် လာရောက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို မြန်မာ စကား မတတ်တတ်နှင့် ပြောပြကြောင်း၊ အရပ်ပူသော ကုလားမှာမူ မြန်မာစကား လုံးဝမတတ်သည့် ဟန်ဖြင့် တစုံတရာ မပြောဘဲ သူ့အဖော်ကိုသာ ကုလားဘာသာဖြင့် ရော နှော ပြော ပြ ကြောင်း သိရ၏။

“ဒီတော့ မင်းက ဘယ်လိုပြောလိုက်သလဲ”

“ဆရာ ဗွာထားတဲ့အတိုင်း ပဲခူးကို ကိစ္စရှိလို့ သွားတယ်၊ နက်မြန်မနက် ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“အေး...သူမှာခဲ့တဲ့အတိုင်း ပြောခွံပေါ့၊ ဒီပြင်ကော ဘယ်သူလာမေးသလဲ”

“မိန်းခလေးတယောက်လဲ လာသေးတယ်ဆရာ”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“မနေ့ကညနေ ရုံးဆင်းချိန်လောက်ဘဲ”

“ဘာကိစ္စတလဲ”

“ကိစ္စကတော့ အထူးမရှိပါဘူးတဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါတဲ့၊ ပြီးတော့ဆရာလဲမေးတယ်၊ ဆရာဒီမှာ နေတယ်မဟုတ်လားတဲ့”

“ကျွန်တော်ကနေတဲ့အကြောင်းပြောတော့အိပ်ကောဒီမှာအိပ်သလားတဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ စိတ်မရှည်နိုင်တာနဲ့ နေတယ်ဆိုတာ အိပ်တာနဲ့ အတူတူပေါ့ဗျာလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်၊ ဒီနောက် နှုတ်ဆက်ပြီးဆင်းသွားတာဘဲ”

“ငါဒီမှာမအိပ်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ဘယ်သူ့မှ မပြောနဲ့နော်”

“မပြောပါဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဆရာဦးထင်ကျော်ကကျွန်တော့်ကို အားလုံး ပြောသွားပါတယ်”

ထို့နောက်ကျွန်တော်လည်း အလုပ်တိုက်သို့ လာခဲ့လေ၏။

နောက်တနေ့နံနက်၌ ကျွန်တော်သည် သတင်းစာတစောင်တွင် ကန်တော်ကြီး၌အမည်မသိသော ယောက်ျားအလောင်းတလောင်း တွေ့ရခြင်းဟူသော သတင်းကို တွေ့ရသဖြင့် ဦးခေါင်းထဲတွင် ထူပူ၍သွား၏။ အလောင်းကိုဆေးရုံကြီးသို့ပို့လိုက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း သတင်းစာတွင်ပါသည့်အတိုင်း ဆေးရုံကြီးသို့ သွားရောက်ကာ အသိဆရာဝန်တယောက် အကူအညီဖြင့် အလောင်းကို ကြည့်ခွင့်ရ၏။ ထိုအချိန်၌မိမိတို့ဆွေမျိုးသားချင်းများ ဖြစ်လေသလောဟု လာရောက် ကြည့်ခွင့်ရ

သဖြင့် ယောက်ျားမိန်းမပေါင်း ၂၀ ခန့်လောက်တို့သည် အလောင်းကိုကြည့်ရှုရန် ဖောက်လာကြသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ထိုသူများအထဲတွင် ဝင်ရောက်ရောနှောခါ ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

ရေခဲတိုက်အတွင်းမှ ထုတ်လာ၍ အလောင်းကို ကုတင်ပေါ်၌ တင်ထားရာ အလောင်းမှာ စက်ဆုပ်ဘွယ်ကောင်းရုံမျှမက ကြောက်ရွံ့ဘွယ်ပင် ကောင်းလှတော့၏။ အထူးသဖြင့် အောက်ပိုင်းတွင် ပုပ်ပွလုံးယောင်လျက်ရှိရာ မျက်နှာမှာလက်ကျားဘက်တခြမ်းသာ ကျန်ရှိတော့လျက် တဘက်မှာ ယောင်းလောင်းဖြစ်နေသည့်ပါးစပ်မှ သွားများကိုဘေးစောင်း ပြဲပြဲကာ ရှိနေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ လက်များမှာလည်း တထောင်ဆစ်တွင် အရိုးများသာ ကျန်ရှိတော့၏။ လုံချည်မှာ ပလေကတ်လုံချည်ခတ်လတ်လတ်ဖြစ်၍ အဝါခံပေါ်တွင် အနက်ကြောင်းများအကွက် ဖော်ထားရာဦးထင်ကျော်တွင်ရှိသည့် လုံချည်နှင့်တူလေ၏။ ထိုလုံချည်ကိုဦးထင်ကျော်ယူ၍သွားလေသလော၊ သို့မဟုတ်အိမ်၌ပင် ထားခဲ့လေသလော မပြောတတ်ပေ။

ကျွန်တော်သည် လူအုပ်ထဲမှ ရှေ့သို့ရောက်အောင် တိုးဝှေ့ ကြည့် ရှု လျက် ရှိရာ နောက် နား ဆီမှ....

“ကျုပ်မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ အေးအေးသာ ပြန်သွားပါ”

...ဟူဦးထင်ကျော်အသံနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်အသံတသံ ကြားလိုက်ရာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဖြတ်ကနဲ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဦးထင်ကျော်ကိုမတွေ့ရဘဲ လူစိမ်းများသာ ကျွန်ုပ်နောက်မှ အတင်းတိုးဝှေ့ နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ငါ့စိတ်ကထင်တာနဲ့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး” ဟု အောက်မေ့ကာ ကျွန်တော်လည်း ရုပ်ပျက်နေသောအလောင်းကို ဆက်လက်မကြည့်တော့ဘဲ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဦးထင်ကျော် ထွက်သွားသည်မှာ ၈ ရက်မျှပင် ကြာရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း မည်သည့်အကြောင်းမျှမကြားရသည် နှင့် ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပူပန်စပြုလာ၏။

နောက်တနေ့မှာ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၃ ရက်နေ့ဖြစ်သဖြင့် အရပ်ထဲရှိ အိမ်ကလေးများတွင် တန်ဆောင်တိုင်ပွဲကိုကြိုဆိုရန် မီးပုံးမီးကြွများ ပြုလုပ်ကြလျက် ကလေးများကလည်း မီးအိုးပျောက်အိုးများကို ပစ်ဖောက်ကာ ပျော်ရွှင်လျက်ရှိကြ၏။ နေဝင်ရိုးရိပ်မိန်းကလေး မိန်းမငယ်များသည် ဝတ်ကောင်းစားလှဖြင့် လူကြီးမိဘများအုပ်ထိန်းကာသွားလာလျက်ယောက်ျားပျိုများကလည်း မိန်းမပျိုများကိုရစ်ခါသိကာလိုက်လျက်ရှိကြလေ၏။

ဥပမာစားပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဆူးလေဘုရားသို့ သွားမည်ဟု အိမ်မှထွက်ခဲ့ရာ ပုဇွန်တောင်စာတိုက်ဘေးသို့ရောက်သောအခါ သစ်ပင်အောက်မှ လူတယောက် ထွက်လာ၍ ကျွန်တော် လက်ထဲသို့စာရွက်ခေါက်ကလေးတခုထည့်ပြီးလျှင်လမ်း၏ အခြားဘက်သို့ ကူးကာ လမ်းသွားလမ်းလာများနှင့် ရောနှောပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ဓာတ်ရထားပေါ်သို့မတက်မီ ကျွန်တော်သည် လဘက်ရည်ဆိုင်တဆိုင်သို့ဝင်၍ ချောင်ကျသော စားပွဲတလုံး၌ထိုင်ပြီးလျှင်စာရွက်ကလေးကို ဖြန့်ကြည့်ရာအောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

ကိုတင်မောင်....

“နက်ဖြန်လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့ည ၇ နာရီတိတိတွင်ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆူးလေးဘုရားလမ်းဆုံ (ပန်းခြံ အနောက်တောင်ဘက်ထောင့်) တွင် ဦးထုပ်ပျော့နှင့် ဘောင်းဘီအနက် ဝတ်ထားသော သူ့ဘယောက်က လက်ယပ်ခေါ်လိမ့်မည်။ ထိုသူနောက်သို့လိုက်သွားပါ”

လက်ရေးမှာ ဦးထင်ကျော်လက်ရေးဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားဘွယ်မရှိချေ။ ထိုအခါမှကျွန်တော် သည် ဦးထင်ကျော်မသေကြောင်း သံသယကင်းစင်သွားပြီဖြစ်၍ စိတ်အေးမိတော့၏။

နောက်တနေ့သည်ကားတန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၄ ရက်နေ့ဖြစ်သဖြင့်အလုပ်တိုက်မှအပြန် လမ်းတလျှောက်လုံးတွင် ကလေးသူငယ်များသာမက လူကြီးများပါ မိန့်ရောင်ခြည်ပျောက်ဆိုးကြီး များကို ပစ်ဖောက်လျက်ရှိကြကုန်၏။ အိမ်များတွင်မီးများကို အလှအပထွန်းသကဲ့သို့လျက်အထူး သဖြင့် ရေကျော်ရပ်ကွက်နှင့် ပုဇွန်တောင်ပိုင်းမှာ စည်ကားလျက်ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ညစာကိုခပ်စောစောစား၍ အနောက်ပိုင်းသို့လာခဲ့ရာ ချိန်းဆိုထားသော ပန်းခြံအနောက်တောင်ထောင့်သို့ ၇ နာရီထိုးရန် ၁၀ မိန့်အလိုတွင် ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုနေရာမှာ အတော်အတန်လူပြတ်သောနေရာဖြစ်၍ တောင်ဘက်ရှိ မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်တန်းမှာလည်းရုံးများ၊ ဘက်တိုက်များဖြစ်သည့်အတိုင်း ဒရမ်များသာရှိနေ၏။

ကျွန်တော်သည် ပယောင်မလည်ဆူးလေးဘုရားလမ်းဘက်သို့ ပန်းခြံကိုပတ်ကာ ၀၁:၂၅ မှီက မျှဝင်း၊ ကုန်သည်လမ်းဘက်သို့ပတ်ကာ ၀၁:၂၅ မှီက ၂၅ မှီကမျှလမ်းလျှောက်၍နေ၏။ ဘော်မှထင် ရသော ယောက်ျားမိန်းမလူအုပ်များသည် တခါတရံဖြတ်သန်းလာ၍ တခါတရံလည်း ကမ်းနား ဘက်မှ သဘောသားများ ၃ ယောက်တကဲ့၊ ၄ ယောက်တကဲ့ တက်၍လာကာ ဆူးလေးဘုရားဆီသို့ လျှောက်သွား၏။ တခါတရံလည်း အလုပ်သမားကုလီများနှင့်တူသောသူများသည် ကဇော်များ မူးလာဟန်ဖြင့် တယောက်ချင်းသော်၎င်း၊ ၂ ယောက်တကဲ့၊ ၃ ယောက်တကဲ့သော်၎င်း၊ ကျွန်တော့် အနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားကြ၏။

ကျွန်တော်လည်း ဘားလမ်းဘက်သို့ မျှော်ကြည့်မိ၏။ လွှတ်တော်နာရီစင်မှ နာရီလက်တံ များသည် ၇ နာရီတိတိအချိန်ကို ပြလျက်ရှိ၏။ သို့နှင့်ကျွန်တော်လည်း လမ်းသွားလမ်းလာများကို ပိုမိုအကဲခတ်ကာ စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။

သို့ရှိစဉ်မြင်းရထားတစီးသည် အနောက်ဘက်မှ မောင်းလာပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့် ၀၁: တရိုက်ခန့်ဝေးသည့်နေရာ မှောင်ရိပ်ခပ်ကျကျတွင် ပန်းခြံပလက်ဖောင်းကို ကပ်၍ ရပ်လိုက်၏။ ပန်ချာဘီပုလိပ်သားတယောက်သည် ဆူးလေးဘုရားဘက်မှတောင်ဘက်သို့ တည့်တည့်လျှောက်လာ၍ ကျောင်းသားများဟုထင်ရသော သူငယ် ၃-၄ ယောက်တို့သည် တောင်ဘက် ပလက်ဖောင်းကို ကပ်ခါ အရှေ့မှအနောက်သို့ လျှောက်လာကြ၏။

ထိုခဏ၌ ခြေတဘက်ဆာလျက်ရှိသောလူတယောက်သည် ဆူးလေဘုရားလမ်းဘက်မှကုန်သည် လမ်းဘက်သို့ ပန်းခြံကို ကွေ့၍ ထောက်လာပြီး နောက် ကျွန်တော် နောက်နားမှ ဖြတ်၍ သွား လေ၏။ ၄-၅ လမ်းမျှ သွားမီသောအခါ ထိုသူသည် ကျွန်တော် အား ပြန်ကြည့်ကာ တချက်မျှ ဦးခေါင်းကိုငြိမ့်ပြလိုက်ပြီးလျှင် မြင်းရထားရပ်နေသောဘက်သို့ လျှောက်သွားလေ၏။ ထိုသူကား ဘောင်းဘီရှည်အနက်ကိုဝတ်ထားပြီးလျှင် ဦးထုပ်ပျော့ကို ဆောင်းထားလေသည်။

ဦးထုပ်ပျော့ဆောင်းထားသူသည် မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မြင်းရထားအနီးသို့ ကပ်သွားလေရာ ထိုသူသည် မြင်းရထားတံခါးကိုဖွင့်ပြီးနောက် ကျွန်တော်၏ လက်ကို ဖမ်းကိုင်ကာ...

“တက်ပါ ကိုတင်မောင် ကျုပ်ပါဗျ”

ဟု ပြောလိုက်မှ ထိုသူမှာ ဦးထင်ကျော်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

ကျွန်တော်။ “အလို ဦးထင်ကျော်ပါလား၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ခုမှဘဲ အလုံးကျသွားတယ် ခင်ဗျာ...”

“တီးတီးဗျ၊ တီးတီး သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းက အတော်ကောင်းတယ် ကိုတင်မောင် ဟိုဘက် လမ်းထောင့်မှာ ကျုပ်ကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ အကောင်တယောက်ကောင် ကျုပ်ဖြင့် တယ်ခသက်ဘူး၊ နို့ပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ကျုပ်တို့လိုချင်တဲ့နေရာ သွားနိုင်ပါပြီ”

“ဘယ်ကိုလဲဗျာ”

“နောက်တော့ သိလိမ့်မပေါ့ဗျာ”

“နေပါအုံး ဒီမြင်းရထားက ခင်ဗျားငှားထားတာလားဗျာ”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ မနေ့ကထဲက စရံပေးထားရတယ်၊ ဒါထက် ဆေးကလေးတဆင့်လောက် ချူလိုက်ပါရစေအုံးဗျာ၊ ဆေးတံမခဲရတာ မနက်ကထဲကဘဲ”

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်သည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဆေးတံကို ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် မီးခြစ်ခွံ တခုဖြင့် ထည့်၍ထားသော ဆေးကို ဆေးတံထဲသို့ သိပ်လိုက်ပြီးနောက် မီးခြစ်ကို လက်ဝဲခြေဖြင့်အုပ်၍ ခြစ်လိုက်ပြီးလျှင် အားပါးတခု ဖွဲ့လျက်ရှိလေ၏။ မျက်နှာကို မြင်ရစေကာမူ အသိအကျမ်းများပင် မှတ်မိရန် ခဲယဉ်းလှတော့၏။ အောက်ခံစပ်ကျယ်အင်္ကျီကို အစုပ်ပေါ်တွင် ကာကီရောင် ချပ်အင်္ကျီ ခပ်ညစ်ညစ်ကို ဝတ်ချထားရာ နေရာတိုင်းလိုလို၌ပင် အဖာအထေးများ ဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ ဘောင်းဘီရှည်အနက်ကြီးမှာလည်း ထိုနည်းအတူပင် ဖြစ်လေသည်။

ဦးထင်ကျော်၏ မျက်နှာမှာ ဖိုအလိမ့်လိမ့် ကပ်ပြီးလျှင် ချွေးများ စီး ကျ လျက် ရှိရာ ဦးထုပ်ပျော့အောက်တွင် အရောင်အဆင်းမရှိသော မျက်နှာသုတ်ပုဝါတထည်ကိုလည်း ပေါင်းထား သေး၏။

“နေပါအုံးဗျာ၊ ဘယ်ကိုများ သွားနေလို့ အဲဒီလောက် ကြာနေတာလဲ”

“ဒီကနေ့တော့ တနေ့လုံး သင်္ဘောကျင်းမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်လေ၊ ကျုပ်နာမည်က ဦးလှရွှေတဲ့၊ ဒီကနေ့နေ့တွက် ၃ ကျပ်ရခဲတယ်၊ နက်ဖြန်ကျမှ ခင်ဗျားကို လဘက်ရည် ကောင်းကောင်း တိုက်ရအုံးမယ်”

“တော်စမ်းဗျာ၊ ကျွန်တော် မှာဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ”

“အေးအေးနေပါလို့၊ ကျုပ်အစကထဲက ပြောသားဘဲ ကိုတင်မောင်၊ သက်သက် ခင်ဗျာ့ကိုယ် ခင်ဗျာ။ ဒုက္ခရွာတာ၊ နေစမ်းဗျို ကျုပ်တို့ ဘယ်ရောက်လာပြီလဲ”

မြင်းရထားသည် ကုန်သည်လမ်းတလျှောက်မှ အရွှေဘက်သို့ မောင်းနှင်ခဲ့ရာ ပန်းသိုးတန်းသို့ ရောက်လျှင် ကမ်းနားလမ်းဘက်သို့ ကွေ့သွား၍ စတော့ကိတ်လမ်းအရောက်တွင် မြောက်ဘက်သို့ တဖန်ပြန်ကွေ့ပြီးနောက် အရွှေဘက်သို့ ဆက်လက် မောင်းနှင်ပြန်၏။

၄၅ လမ်းဆုံသို့ ရောက်သောအခါ မီးအိုးဗျောက်အိုး ဖောက်သူများလည်း အတော်ပင် များလျက် အချို့ကျောင်းသားအရွယ် သူငယ်များသည် စိန်ရောင်ခြည် ဗျောက်အိုးကြီးများကို လမ်းလျှောက်သွားသောလူအုပ်များထဲသို့၎င်း၊ မြင်းရထား၊ မော်တော်ကား၊ လန်ဒြားများထဲသို့၎င်း ပစ်သွင်းကြကုန်၏။ ဦးထင်ကျော်သည် မြင်းရထားတံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။

မြင်းရထားသည် လက်ဝဲဘက်သို့ ကွေ့၍ လမ်းတလမ်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် သစ်ပင်တပင် အရိပ် အောက် အတော်အတန် မှောင်သော နေရာတခုတွင် ရပ်လေ၏။ ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိလိုက်ပြီးနောက်....

“ကိုင်း...ကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်နောက် မ လှမ်း မ ကမ်းက လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ ဆေးပေါ့လိပ် ဂျူအုံးမလား”

“မသောက်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားချည်း သောက်ပါ”

ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို တဖွားဖွား ဂျူ လျက် ထမင်း ချိုင့် ကို ဆွဲကာ ခြေထောင့်နှင့် မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားလေရာ ကျွန်တော်လည်း ၎င်းနောက် လှမ်းမကမ်းမှ လိုက်သွားလေ၏။ မီးအိုးများ ဖောက်နေသော ကလေးတစုကို ကျော်ပြီးနောက်၊ အတန်ဝေးသွား မိသောအခါ ကျွန်တော်တို့သွားသော လမ်း၏လက်ဝဲဘက်တွင် အလွန်ကြီးသော တိုက်ကြီးနှစ်လုံး တည်ဆောက်လျက်ရှိသဖြင့် တိုက်ရှေ့တွင်ထိုးထားသောငြိမ်းများမှာလည်း အတော်ပင်ရှုပ်ပွေလျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

လမ်းဘက်သို့ ထွက်နေသည့် ငြိမ်းစင်တခု အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဦးထင်ကျော်လည်း အထဲသို့ စွတ်ဝင်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ၎င်းနောက်မှ လိုက်သွားရလေ၏။ အပြင်၌ လရောင်မှာ မှုန်မှူးမှူးမျှ သာလျက်ရှိနေသော်လည်း အသစ် ဆောက်လုပ် နေ သည့် တိုက်နံရံများအတွင်း၌မူ အတော်ပင်မှောင်လျက်ရှိ၏။ အုတ်ခဲကျိုးများ၊ စည်ပိုင်းကြီးများ၊ တိုင်ကီပျက်များ၊ သစ်သား အတိုအစများသည် နေရာအနှံ့အပြား၌ရှုပ်ယက်ခတ်လျက်ရှိနေပေရာ ဦးထင်ကျော်လည်း လက်ထဲမှ ထမင်းချိုင့်ကို ချောင်တချောင်သို့ လှည့်ပစ်လိုက်ပြီးနောက်....

“လာဗျို ကိုတင်မောင်...ခပ်သုတ်သုတ်”

...ဟု ပြောကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ တခဲထိုးဓာတ်မီးကလေးကိုယုတ်၍ ရွှေ့မှလမ်းပြသွား သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ၎င်းနောက်မှ စမ်းတဝါးဝါးလိုက်သွားရလေ၏။

မကြာမီ လှေကားတခု ထောင်ထားသော နေရာသို့ရောက်၍ ထိုလှေကားမှ တက်သွားရာ ကျွန်တော်လည်း တက်၍လိုက်သွားရလေသည်။

၁၅ ပေခန့် တက်မိသောအခါ ငြမ်းထိုးထားသော ကြမ်းပြင် တခုသို့ ရောက်သော အခါ ဦးထင်ကျော်သည် မြောက်ဘက်ပြုတင်းပေါက်ဆီသို့သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။ ဝါးကြမ်းခင်းထားသောနေရာမှာ တိုက်၏ ပထမထပ်ဖြစ်၏။ ထိုနေရာ၌ ဝါးလုံးတို့ ဝါးလုံးစများ၊ ဇုန်းဆံကြီးအပြတ်များ၊ နှီးစည်းများ၊ သစ်သားစများ၊ ရွှေပေါ်စာများဖြင့် ပြန့်ကြဲလျက်ရှိလေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ၅ပေကျော် ၆ပေခန့်ရှိ ဝါးလုံးတိုသုံးလုံးကိုရွေး၍ နှီးများ၊ ဘန်ချည်ကြိုးစများဖြင့် တုပ်နှောင်ခါ နင်းကြမ်းကလေးတခု ပြုလုပ်လေ၏။

ကျွန်တော်။ “ဘာလုပ်မလို့လဲဗျာ”

“ပေါင်းကူးတံတားလေ၊ လူတယောက်တော့ ကောင်း ကောင်း ကြီး ခိုင်လောက်ပါပြီ၊ လာဗျူ ကိုတင်မောင်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဦးထင်ကျော်သည် နင်းကြမ်းတံတားကလေးကို ချီမ၍ အနောက်ဘက်ဆုံး ပြုတင်းပေါက်ရှိရာသို့ သွားရောက်လေ၏။ ကျွန်တော်တက်ရောက်ခဲ့သော ဆောက်လုပ်ဆဲ တိုက်သစ်မှာ ပြုတင်းပေါက်နေရာများတွင် အပြီးမသတ် သေးသော်လည်း ဘောင်များခွေပြီး ဖြစ်လေသည်။

၎င်းတိုက်နှင့်ကပ်လျက်ရှိ မြောက်ဘက်၌ကား တိုက်ဟောင်းကြီးတလုံးရှိ၍ အပေါ်ထပ်တွင် လူနေဟန်လက္ခဏာမရှိချေ။ ဦးထင်ကျော်သည် တိုက်သစ်ဘက်ရှိ အနောက်ဘက်ဆုံးပြုတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်မှ တိုက်ဟောင်းကြီး၏ ပြုတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်သို့ နင်းကြမ်းကို ဖြတ်တင်လိုက်လေ၏။

“ကျုပ်တို့ ဟိုဘက်ကို ကူးရလိမ့်မယ် ကိုတင်မောင်၊ ဟိုဘက် ရောက် ယင် ကိစ္စပြီးပါပြီ၊ ကိုင်း...ကျုပ် အယင်ကူးမယ် ကိုတင်မောင်၊ ပြီးတော့မှ ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့ပေတော့၊ ကူးနိုင်ရဲ့နော်”

“ကူးနိုင်ပါတယ်ဗျာ”

“မမြင့်ပါဘူးဗျာ၊ ၁၄ ပေလောက်ရှိပါတယ်၊ ပြီးတော့ တိုက်နှစ်လုံးကြားမှာလဲ သဲပုံကြီး နဲ့လိမ့်ကျတောင်မကျိုးနိုင်ပါဘူး”

ဦးထင်ကျော်သည် တိုက်နှစ်လုံးကို ပေါင်းကူး၍ထားသော နင်းကြမ်းကလေး ပေါ်မှ လျှောက်သွားရာ အခြားတိုက်ဘက်ရှိ မှောင်တဲသို့ရောက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း ခပ်ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် ကူးသွားလေသည်။ ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်အား မှောင်ထဲမှ ဆီးကြိုလျက် နားနားသို့ကပ်ပြီးလျှင် တီးတိုးလေသဖြင့်...

“အောက်ထပ်က လူရှိတယ် ကိုတင်မောင်၊ ဒီအထပ်မှာတော့ မိုးယိုလို့လူမနေဘူး၊ ကျုပ်တို့ ရောက်နေတာ အဲဒီတိုက်အကြီးရဲ့ ချေချိုးခန်းပေါ့”

“နေပါအုံး ဒီနေရာမှာ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“တော်တော်ကြာတော့ ခင်ဗျားသိမှာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ပြမယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်၏လက်ကိုဆွဲပြီးလျှင် ချေချိုးခန်းအဆုံးဘက်သို့ ခေါ်သွားရာ ထိုနေရာ၌ကား...ရေစက်အပျက်တခုနှင့် ခြောက်သွေ့လျက်ရှိသော ရေနံကလေးတခုကိုတွေ့ရ၏။

ရေကန်၏အပေါ်၌ကား တရုတ်ကပ်တပ်ထားသည့် ပြူတင်းပေါက်တခုရှိရာ၊ ဦးထင်ကျော်သည် ပြူတင်းပေါက်ကိုဖွင့်လိုက်လေသည်။

ထိုပြူတင်းပေါက်မှာ အခြားတိုက်တတိုက်၏ နောက်ပေးပြူတင်းပေါက်နှင့် တည့်လျက်ရှိ လေရာ ၎င်းပြူတင်းပေါက်တွင် နို့ရောင်အဆင်းရှိသောမှန်ကို တပ်ဆင်ထားသဖြင့် အတွင်းမှ ဓာတ်မီးရောင်အောက်၌ကား ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးတံကိုကိုက်ခါ ကုလားထိုင်တလုံးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ အနီးတွင်ရပ်နေသော ဦးထင်ကျော်ကိုပင် လှည့်၍ ကြည့်မိ သေး၏။

“ကျုပ်ဒီမှာရှိပါတယ်ဗျ...ဟိုဟာ ကျုပ်အရိပ်ပါ”

“အရိပ်ဟုတ်စ”

“ကျုပ်အရိပ်ရဲ့ အရိပ်လေ၊ ဘယ်နှယ်လဲ တော်တော်တူရဲ့လား”

“တူဆို ခင်ဗျားသာ အနားမှာမရှိယင် ကျွန်တော်တော့ ခင်ဗျားဘဲလို့ တပ်အပ်စွဲပြီးသား ဘဲ၊ ဒါထက် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာရောက်နေတာလဲ ဦးထင်ကျော်”

“ခင်ဗျား မျက်စိလည်ပြီထင်တယ် ကိုတင်မောင်၊ ဟိုပြူတင်းပေါက်ဟာ ကျုပ်အခန်း နောက်ဘေးက ပြူတင်းပေါက်ပေါ့ဗျ”

“ဟုတ်တယ်ဗျို...ကျွန်တော်တို့ တိုက်နောက်ဘေးနဲ့ တည့်နေတာဘဲ”

“ခပ်တိုးတိုး ကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်နားမလေးပါဘူးဗျ၊ လာဒီဘက်ကို”

ထိုခဏ၌ ကျွန်တော်သည် ကရိုလမ်းနောက်ဘေးဘက်သို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်မိရာ မှန်ပေါ် တွင် အရိပ်ထင်လျက်ရှိသောဦးထင်ကျော်သည် ပဌမတင်လက်ျာဘက်သို့ စောင်းစောင်းကြည့်နေရာမှ လက်ဝဲဘက်သို့အတန်ငယ်စောင်းသွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နေရာမှ ကြည့်လျှင် ဘေးတိုက်တည့်တည့် မြင်ရပြန်၏။

ကရိုလမ်းဘက်မှ မီးအိုးသံများကား မစဲချေ။ ဦးထင်ကျော်သည်တရုတ်ကပ် ပြူတင်းပေါက် ကို ပြန်၍ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်တို့ ပဌမကူး၍လာသော ပြူတင်းပေါက်ဘက်သို့ ကျွန်တော် အားခေါ်သွားပြန်ရာ ကျွန်တော်တို့လည်း အိမ်သာဟောင်းတခုနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းထောင့် ရှိ မှောင်ယဲသို့ရောက်သွားပြန်၏။ ဦးထင်ကျော်သည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဒန်ရောင်ခြောက်လုံးပြူး ကလေးကိုထုတ်၍ ကျည်ဆံများကိုစစ်ဆေးလျက်ရှိလေသည်။

“ကျုပ်တို့လူက ဟိုဘက်လှေကားက လာမှာဗျ၊ ဒါထက် ကိုတင်မောင်၊ ခင်ဗျားမှာ ဘာလက်နက်များပါသလဲ”

“ဘာလက်နက်မှ မပါပါဘူးဗျ၊ မောင်းချခါးတချောင်းတော့ပါရဲ့”

“တော်ပြီ...ခားကိုတော့ အသင့်ဖွင့်ထားဗျို၊ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်အမိန့်မပေးဘဲတော့ ဘာမှ မလုပ်နဲ့ဗျ၊ လူဘယောက်ကိုနိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်ယင် မကောင်းပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တလောက် ထဲနဲ့ နိုင်လောက်ကောင်းပါရဲ့”

“ဘယ်လိုလူမျိုးမို့လဲဗျ”

“တွေ့တော့ သိပါလိမ့်မပေါ့ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ ဟောခိုကြီးတွေတော့ ယူထား”

ဦးထင်ကျော်သည် လက်သန်းလုံးခန့်ရှိ၍ အရှည်နှစ်လခန့်ရှိသော ကြိုးတချောင်းကိုထုတ်ပေးသဖြင့် ကျွန်တော်လည်းယူထားလိုက်ရ၏။

“ဘာဖြစ်ပြစ် ကျုပ်အရိပ်အကဲကြည့်လုပ်နော်၊ ကုသင့်မှကွ ကြားလား၊ တခါတလေဝင်ကူမိတာနဲ့ လက်ချုပ်ပြီး လွတ်သွားတတ်တယ်”

ထိုအချိန်၌ ၄၉ လမ်းထဲမှ၎င်း၊ ကရိလမ်းထဲမှ၎င်း၊ ရေကျော်ဘက်မှ၎င်း၊ ပစ်ဖောက်လျက်ရှိသော ဗျောက်အိုးသံများမှာ ဆူညံလျက်ရှိသည်ကိုကြားရ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် တယောက်နှင့်တယောက် ပခုံးခြင်းထိကာ မှောင်အမှိုက်ဆုံးသော ချောင်မှ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြလေသည်။ ထိုအချိန်ထိ ကျွန်တော်သည် ဦးထင်ကျော်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်းမသိ၊ မည်သည့်ရန်သူမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ကိုလည်း မသိဘဲ ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေအား အရေးအကြောင်းရှိက ကူညီရမည်ဟူ၍သာ သိရှိနားလည်လေသည်။

တခဏမျှကြာလတ်သော် သစ်သားလှေကားထစ်ချားကို တလှမ်းချင်းနှင်း၍ အပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်းတက်လာသော ခြေသံများကို ကြားရလေ၏။ ကျွန်တော်သည် ဦးထင်ကျော်အား လက်ကုတ်လိုက်ရာ၊ ဦးထင်ကျော်ကလည်း ကျွန်တော်၏လက်ကို ပြန်၍ဖျစ်ညစ်လိုက်လေသည်။

မကြာမီ...မဲ့သဏ္ဌာန်ကြီးတခုသည် သေနတ်ကို လကျှာဘက်လက်တွင် ကိုင်လျက် လှေကားမှ တက်လာပြီးနောက်၊ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ကျွန်တော်သည် အသက်ရှူများပြင်းလာလျက်၊ တုန်တုန်ရီရီရှိနေရာ လက်ထဲမှမှားလွတ်ကျမသွားရန်ပင် အတော်ဂရုစိုက်ရ၏။ ဦးထင်ကျော်၏ အသက်ရှူသံပင် ယခင်ကထက်ပို၍ ပြင်းလာကြောင်း သတိပြုမိ၏။ ထိုသူသည် ကျွန်တော်တို့၏ အသက်ရှူသံများကိုပင်ကြား၍ သွားလေမည်လောဟုပင် စိုးရိမ်မိ၏။

လူမည်းကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာ မှောင်ရိပ်သို့တိုးလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား မြင်၍ သွားလေပြီဟု အောက်မေ့မိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော် မှာ ဦးထင်ကျော်၏ လက်ဝဲလက်မောင်းကို တင်းကြပ်စွာဖျစ်၍ ထားမိ၏။ သို့သော် လူမည်းကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အားမမြင်ဘဲ ရေကန်ကလေးရှိရာသို့သွားရောက်ကာ ပြုတင်းပေါက်ကလေးကို ဖွင့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်၏ အရိပ်ရှိရာသို့ စိုက်၍ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ အပြင်မှ အလင်းရောင်သည် ရင်း၏ မျက်နှာကို အတော်အတန်ဟပ်လျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရ၏။ နှာရောင်ခပ်ကောက်ကောက်နှင့် မည်းနက်စူရှသော မျက်လုံးကလေးမှာ မို့မောက်သော နဖူးဆောက်တွင် ထောက်ပလျက်ရှိလေသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးကား ကြီးမားထွားကြွင်းလှပေသည်။ ထိုသူသည် အကြံယူသည့် တန်ဖြင့် မှန်ပြုတင်းပေါက်ရှိရာသို့ခေတ္တကြည့်နေပြီးလျှင်၊ ပြုတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်သို့ သေနတ်ပြောင်းကိုစာင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဒူးထောက်လိုက်ပြီးလျှင် သေနတ်ဒင်ကို ပခုံး၌ထောက်ခါ၊ လကျှာဘက်တထောင်ဆစ်ပေါ်သို့ ဦးခေါင်းကိုမိုလျက် ၅ စက္ကန့်မျှ မျက်လုံးနှင့် သေနတ်ခလုတ်တည့်မတ်စွာရှိနေသည်အထိ ချိန်ပြီးနောက် မောင်းကိုဖြုတ်ချလိုက်လေသည်။

“ဒိုင်း”ကနဲ့ မြည်ဟီးသွားသော သေနတ်သံမှာ တခန်းလုံး ပဲ့တင်ထပ်၍ သွားလေ၏။ သို့သော် ထိုအချိန်၌ပင် ၄၉ လမ်းထဲမှ ပေထုတ်နှင့် စိန်ရောင်ခြည်ဗျောက်အိုးကြီးများ အတော် ပျားများဖောက်လိုက်သံနှင့် ရောနှောသွားသဖြင့် ကွဲကွဲပြားပြား ခွဲခြား၍မကြားလိုက်ရချေ။

ထိုခဏ၌ ဦးထင်ကျော်သည် ၎င်းနောက်မှ ခြေသံမကြားအောင် သွားပြီးနောက် ကြွက်ငယ်ကို အုပ်သည့် ကြောင်မ ကဲ့သို့ လူမည်းကြီးကို တခါတည်းခုန်၍ အုပ်လိုက်ရာ၊ နှစ်ယောက်စလုံး သမံတလင်းပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။ အခန်းတွင်း၌ကား ဖွင့်၍ထားသော ပြူတင်းပေါက်မှ ထိုးဝင်နေသည့် အလင်းရောင်ကြောင့် အတော်အတန် သဲကဲ့စွာ မြင်ရလေသည်။ လူမည်းကြီးမှာလည်း ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရသဖြင့် လက်ထဲမှ သေနတ် လွှတ်ကာ သမံတလင်းပေါ်သို့ လဲကျသွားသော်လည်း ချက်ချင်းလိုပင် ဦးထင်ကျော်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။ ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်သည် မိမိလည်ပင်းဆီသို့ ဖျစ်ညှစ်ရန်လာနေသော လူမည်းကြီး၏ လက် နှစ်ဘက်ကို ဖယ်ရှားရန် တွန်းလှန်လျက် ရှိလေရာ၊ လူမည်းကြီးကလည်း ဦးထင်ကျော်၏ လည်မျိုကို ဖျစ်ညှစ်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိလေသည်။]

ထိုအခြေအနေမှာ တခဏသာဖြစ်၍ လူမည်းကြီးသည် ဦးထင်ကျော်၏ လက်ဝဲဘက်သို့ စောင်းကျသွားပြီးလျှင် ဦးထင်ကျော်ကတဖန် အပေါ်စီး ရသွားပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် ၂ မိနစ်အတွင်း ၅ ပတ် ၆ ပတ်ခန့် တယောက်တပြန် လိမ့်သွားပြီးလျှင် ဦးထင်ကျော်သည် အပေါ်စီး ရသည်နှင့်တပြိုင်နက် ၎င်း၏ ညာဘက်လက်သည် လူမည်း၏ လက်ထဲမှ ရုတ်တရက် ပြုတ်ထွက်သွားလေ၏။ သူတို့သည် တယောက်လက်ကိုတယောက် မလွှတ်ဘဲ တယောက်၏ လက်ဝဲဘက်လက်ကို တယောက်၏ လက်ျာဘက်လက်ဖြင့် နိုင်နှင်းအောင် ချုပ်ကိုင်လျက် ရှိရကား ဦးထင်ကျော်၏ လက်ျာဘက်လက်ပြုတ်ထွက်သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် လူမည်းကြီး၏ လက်ဝဲဘက်လက်သည် ဦးထင်ကျော်၏ လည်မျိုကိုတခါတည်း လှမ်း၍ အုပ်ကိုင်မိလေသည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်းကူညီရန် အချိန်ရောက်ပြီဟု သတိရမိ၏။ သို့နှင့် သူတို့ရှိရာသို့ တခါတည်း ပြေးသွားလေရာ ယင်းကဲ့သို့ ပြေးသွားခြင်းပင် နောက်ကျခဲ့လေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူမည်းကြီး သုပ်ကိုင်ထားရာမှ သူ၏ လက်ျာဘက်လက် လွတ်သည် နှင့် တပြိုင်နက် ဦးထင်ကျော်သည် ၎င်းကို အခွင့်အရေးယူကာ လူမည်းကြီး၏ ပါးချိတ်ကို အောက်မှပင်၍ တချက်တည်း ထိုးသတ်လိုက်သောကြောင့်ပေတည်း။ ထို့နောက် လူမည်းကြီးလည်း ငြိမ်သက် သွားလေတော့၏။

“မြန်မြန်လုပ် ကိုတင်မောင် ကြီးနဲ့ မြန်မြန် တုပ်စမ်း၊ တော်တော်ကြာ၊ သတိရလာအုံးမယ်၊ ကျုပ်တော့ အားကုန်ပြီး အားမရှိတော့ဘူး”

ကျွန်တော်လည်းလူမည်းကြီး၏ လက် ၂ ဘက်ကို ကြီးဖြင့် တုပ်ရလေရာ၊ ထိုအခါမှ ၎င်း၏ သန်မာသော လက်များကို၎င်း၊ ထွားပြိုင်သော လယ်မောင်းအိုးကြီးများကို၎င်း မြင်တွေ့ရလေ၏။

သို့တုပ်နှောင်လျက်ရှိစဉ် ဦးထင်ကျော်သည် သတိ မလစ်ဘဲ လှေကားရှိရာသို့ သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ထား၏။ သတိလစ်လျက်ရှိသော လူဆိုးတဦးအား လက်ထိပ်ခတ်သကဲ့သို့ လက်ချင်းတုပ်နှောင်ရခြင်းမှာ ကျွန်တော် အတွက် ခဲယဉ်းလှသော အလုပ်မဟုတ်ချေ။

မကြာမီ လွှဲကားမှ တက်လာသော လူသံများကို ကြားရပြီး လျှင် ဦးအုန်းဘူး ခေါင်းဆောင်သော ပုလိပ်အရာရှိ တဦးနှင့် အရပ်ဝတ်အရပ်စား ဝတ်ထားသည့် ပုလိပ်သား ၂ ယောက်တို့သည် လက်နှိပ်ခတ်မီးများကို ဝှေ့ရမ်းကာ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ၎င်းတို့နောက်မှ အရပ်သားများလည်း ပါလာလေသည်။

ဘူး။ ။ “အလို ကိုတင်မောင် ဟိုလူက ဘယ်သူလဲ ဟေ့လူ သေနတ်ချလိုက်”

ဦးထင်ကျော်က နဂိုအသံဖြင့်....

“ချပါမယ်ဗျ၊ ကျုပ်လူဆိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟာ....လက်စသတ်တော့ ဆရာပါလား၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ချပ်ကိုတောင် မဖမ်းမိဘူး၊

နေပါအုံးဆရာ၊ ဒီကောင်က ဘယ်ကကောင်လဲဗျ”

“ကျုပ်ပြောတဲ့ အဆက်ပါဘဲဗျ၊ ဒါထက် အောက်ထပ်က လင်မယားကော”

“ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း ဖမ်းလိုက်ပါပြီဆရာ”

“ဒီကောင်လင်မယား သဘောတူလို့သာ ဒီအကောင်အပေါ်ထပ် ဝင် နိုင်တာ ပေါ့၊

ဒေါက်တာဦးသောင်းတင်ရဲ့ တပည့်ရင်းတွေပေါ့”

ဦးအုန်းဘူးနှင့် အရာရှိသည် သေနတ်သမား၏ မျက်နှာကို လက်နှိပ် ခတ်မီးများနှင့် ထိုးကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

“သေနတ်သံလိုလိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ကြားရတယ်ဆရာ၊ နို့ပေမဲ့ စိန်ရောင်ခြည်တွေကလဲ

ဖောက်နေကြတော့ တယ်မကွဲပြားလှဘူး”

“ကျုပ်ရေးလိုက်တဲ့ စာကလေးတော့ ရတယ်မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်ဆရာ၊ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်တော်တို့ အရပ်ဝတ်အရပ်စားနဲ့ ဟိုဘက်လမ်းထိပ်မှာ

မယောင်မလယ်စောင့်နေကြတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဆရာ့စာကလဲ သိပ်ပြီးမှ မသေချာဘဲ”

“ကျုပ်လဲဘယ်တပ်အပ်သိမလဲဗျ၊ ထင်ကြေးနဲ့ ရေးလိုက်တာဘဲ၊ သူတို့ကြံစည်ယင် လဆန်း

၁၃ရက် ၁၄ရက်မှာ ကြံစည်မယ်လို့ တွက်ရတာဘဲ၊ နို့မှလဲ သေနတ်သံလိုလို၊ စိန်ရောင်ခြည်လိုလို

အရပ်ကလဲ ထင်ကြမှာကိုးဗျ”

ထိုအခိုက်ပင် ဦးအုန်းဘူးအမိန့်ဖြင့် အရပ်သား တယောက်သည် ‘စတွမ်းကင်း’ ခတ်မီး

ထလုံးကို ယူလာရာ ရေချိုးခန်းကလေးတခုလုံးမှာ ထိန်ထိန်လင်း၍သွားလေ၏။

“ဟာ....လက်စသတ်တော့ စစ်ပြန်ချက်ကြီးဆိုတဲ့အကောင်ဘဲ၊ သေနတ်ပစ်တဲ့နေရာမှာတော့

နှစ်ယောက်မရှိအောင်လက်ဖြောင့်တဲ့အကောင်ပေါ့၊ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်က ထွက်ပြေးလို့ ထောင်တနှစ်၊

လူယက်မှုနဲ့ ၂နှစ်၊ မိုက်မှုနဲ့ ၆လ ကျဘူးတဲ့ အကောင်ဘဲ ဆရာရေ၊ ဒီအကောင်ရာဇဝင် ကျွန်တော်

ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ဗမာကလဲ အတော်ကောင်းတဲ့အကောင်၊ ဆရာနိုင်အောင် သတ်နိုင်တာ

ကျွန်တော်တော့ ချီးကျူးတယ်ခင်ဗျာ”

“သိပ်လဲ မချီးကျူးနဲ့အုံး ဆရာ၊ ကျုပ်လဲ သေရေး ရှင်ရေးဆိုတော့ ဘယ်ကအားတော့

ထွက်လာမှန်းမသိဘူး၊ ပြီးတော့ ကျုပ်လည်ပင်းကိုသာ သူကောင်းကောင်းကြီး ဆုပ်မိယင် ကျုပ်

ကိစ္စချောပြီးဘဲ၊ အခုလဲ မသက်သာလှဘူး၊ ကျုပ်တကိုယ်လုံး ရိုက်ထားသလို ဖြစ်နေပြီ”

www.burmeseclassic.com

ထိုခဏတွင် လူဆိုး ချက် ကြီးသည် ကောင်း စွာ သတိရလေပြီ ဖြစ်၍ ဦးအုန်းဘူးသည် လူဆိုးအား လက်ထိပ်ခတ်စေပြီးသော် ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်အား ထုဝတ်အုပ် မောင်ထွန်းစိန် ဆိုသူအား ကြပ်မတ်စေလျက် ပုဇွန်တောင်ရဲဌာနသို့ပို့စေ၏။

ကျွန်တော်လည်း ဦးထင်ကျော်အား တဲ့၍ခေါ်ရလေရာ ဦးထင်ကျော်လည်း ကျွန်တော်၏ ပုခုံးကို အသာမှီလျက် လိုက်ပါလာလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခန်းသို့ပြန်ရောက်သောအခါ ဥနာရီခွဲပြီဖြစ်၍ ဦးထင်ကျော်သည် ဆူ၏ အခန်းကို ဖွင့်၍ဝင်သွားရာ ကျွန်တော်တို့လည်း နောက်မှလိုက်ပါသွားကြလေ၏။

ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ တင်ထားသော ဦးထင်ကျော်၏ပုံတူဖယောင်းချပ်မှာ ကုလားထိုင် အောက်သို့လွင့်စင်ကျသွားလျက် အရုပ်၏ လည်ပင်းမှာလည်း ကျည်ဆံ ဖောက် ၍ သွားသော အပေါက်တခုသည် ထုတ်ချင်းခတ်ရှိနေလေသည်။

ကျော်။ “ကျုပ်ရဲ့ ချပ်ပွားပေါ့ဗျာ၊ သုံးရာပေးပြီး လုပ်ထားတဲ့ အရုပ်ပေါ့၊ ဘယ်နှယ် ကျုပ်နဲ့ တူရဲ့လား”

ဘူး။ “တူပါတယ်၊ ဆရာအကြံက သိပ်ပိုင်တာဘဲဆရာ၊ ဒီအကောင်တွေ ဘယ်လောက်ဘဲ အကင်းပါးတယ် ဆိုပေမဲ့ ဆရာထောင်ချောက်ထဲက မလွတ်နိုင်ပါဘူး”

ကျွန်တော်။ “ဪ...ဒါထက် တခုမေးရအုံးမယ်၊ အရုပ်ဟာ ပထမ ကျွန်တော်တို့ကြည့် နေတုန်းက နောက်ဘက်ကမြင်ရတယ်၊ နောက်တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ ဘေးတိုက်မြင်ရပြန်တယ်”

ကျော်။ “ဒါက အောက်မှာ မဏ္ဍိုင်ထားပြီး နာရီစက်ကြီးနှစ်လုံးက သံပတ်နဲ့ လှည့်ပေး တာကိုဗျ၊ အောက်မှာကြည့်ပါလား”

ဦးထင်ကျော်သည် ကုလားထိုင်အောက်တွင်တင်ထားသည့် နာရီစက်များကိုပြသရာ ထိုအခါမှ ဦးထင်ကျော်၏ ပုံတူချပ်မှာ တနေရာတည်းမနေဘဲ မိနစ်တိုင်းစက္ကန့်တိုင်း အနေအထားပြောင်းလျက် ရှိသည့်အဖြစ်ကို ရိပ်မိကြလေသည်။

ထို့နောက် အတန်ငယ် အေး၍လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ဖိုးလူ ဖျော်ပေးသော ကော်ဖီကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် သောက်လျက် ချီကြကုန်၏။ ကော်ဖီ မသောက်မီ ကျွန်တော်နှင့် မောင်ဖိုးလူတို့မှာ ဦးထင်ကျော်၏ ဦးခေါင်း၊မျက်နှာနှင့် လက်မောင်းတွင် ပန်းပဲ့သောဒဏ်ရာ များကို ဆေးထည့်၍ပေးရပြီးလျှင် ဖိုးလူက နောက်ဆုံး ခေခွေးကြပ်ထုပ်ထိုး၍ပေးရလေသည်။

ကော်ဖီများ သောက်ပြီးကြသောအခါ ဦးထင်ကျော် ဆေးတံကို မီးညှိကာ နုကိုအတိုင်း အပြုံးမပျက်မှီလေသည်။

(ကျွန်တော်က) “အင်း.....အခုတော့ရန်အေးပါပြီဗျာ၊ ဟိုအကောင်လဲ ထောင်နန်းစံတော့ မှာတဲ”

“မထင်နဲ့အုံး ကိုထင်မောင်၊ အခုမိတာက ကိုင်းဖျား ကိုင်းနားသာ မိတာမဟုတ်လား၊ ပင်မကြီးက မှီသေးတယ်ဗျ။ တနေတော့ ပင်မကြီးနဲ့ကျုပ်တို့တွေကြရလိမ့်အုံးမယ်”

ထိုအခါ ဦးအုန်းဘူးလည်း ဦးထင်ကျော်အား နှစ်သိမ့်လိုသဖြင့် ထိုလူဆိုးကိုဖမ်းရန် မိမိတို့သတင်းရထားပြုဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဂရုစိုက်လျက်ရှိသဖြင့် မကြာမီ ဖမ်းဆီး ရမိရန် မျှော်လင့်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလျက်ရှိလေ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်လဲ မကြောက်ပါဘူး၊ အင်း.....အလစ်မှာခံရယင်တော့ မပြော တတ်ဘူး၊ ဒီဒေါက်တာသောင်းတင်ဆိုတာက သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ တကယ်သတ္တိရှိပြီး ကြံ့ခိုင်ဖန်ရှည် ကောင်းတဲ့ လူတယောက်ဗျ။ ဦးညိုအမှုထဲက ကျုပ်ကို ရန်ညှိုးထားလာတာ”

“ဟုတ်မှာပေါ့ဆရာရဲ့၊ လူကတော့ လူညစ် တယောက်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့သိတယ်၊ ဆရာ နိုင်ပေမဲ့ သူ့အပေါ်မှာကျွန်တော်တို့ လုံလောက်အောင် သက်သေခံမရသေးဘူး”

“ဒါ ခက်တာပေါ့ဗျ၊ ဥပဒေဆိုတာ သက်သေခံချက်ရှိမှ အပြစ်ပေးနိုင်တာကိုး”

“ဟုတ်တာပေါ့ဆရာ၊ ဪ.....ဒါထက် နက်ဖြန် ဆရာဘယ်သွားစရာမှီသေးသလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ကျွန်တော်က ဥပဒေကျွေးချင်လို့ ဖိတ်မလို့ပါ”

“နောက်မှ ဖိတ်ပါဗျာ..... ဥ ရက်လောက်တော့ အနားယူလိုက်ပါရစေအုံး.....”

